

[Victor Larsen.]

har følt sig paa gyngende Grund. Socialministeriet henviser i denne Skrivelse til Bestemmelserne i §§ 306 og 307 i Forsorgsloven, men gør det paa en saa indviklet Maade og i det hele paa en saadan Maade, at de Myndigheder, som skal administrere Loven, er af den Opfattelse — og maa være det, jeg kender typiske Eksempler derpaa —, at man ikke kan tvinge arbejdsvillige Personer til at søge Arbejde, medmindre der foreligger de allervorste Tilfælde. Bestemmelserne i §§ 19—21 betyder en yderligere Forringelse. Det er ganske givet, at vi maa modsætte os dem.

Om § 22 i Lovforslaget er tilstrækkelig over for Alimenter, stiller jeg mig meget skeptisk over for. Det er en Kendsgerning, som praktiske Kommunalmed i høj Grad klager over, at det er meget vanskeligere at inddrive Alimenterbidrag nu end under de gamle Love. Dette bestyrkes yderligere af den Kendsgerning, at det officielle Tal paa Alimenterbidrag, som ikke var indgaaet, altsaa tabt, i det første halve Aar under Socialreformens Virken var 4 Mill. Kr., medens der for indeværende Aar er budgetteret 6,8 Mill. Kr. som Tab. Det er alligevel artige Summer, som gaar tabt. Der er ingen Tvivl, at det er de noget vage Bestemmelser i Forsorgsloven, som gør, at Alimenterne ikke har den Respekt, som de tidligere havde over for Myndighederne og disses Indgriben.

Hvad angaar Lovforslaget om Ændringer i Folkeforsikringsloven, kan jeg i Korthed sige, at der i dette findes en Række Bestemmelser, som vi meget vel kan gaa med til, Bestemmelser af teknisk Art, som efter vor Opfattelse betyder en Forbedring af den nuværende Lov.

Jeg vil gerne om § 9 i Lovforslaget, refererende til § 40 i Folkeforsikringsloven, om Invalididentydere og deres Stilling ved Overgang til Aldersrente, sige, at det ser ud, som om den nuværende højtærede Socialminister her begynder at korrigerer betænkeligt — for sit Vedkommende maaske betænkeligt — paa den højtærede tidligere Socialminister. Den tidligere Socialminister har Gang paa Gang slaaet fast, at der var ikke nogen som helst Inkonsekvens i, at en Invalididentyder med svær Invaliditet beholdt begge Tillæg, medens almindelige

Invalididentydere ikke beholdt deres Tillæg ved Overgang til Aldersrente. Det synes, som om den nuværende højtærede Socialminister er af en anden Opfattelse.

Jeg tror, med det Kendskab, jeg har til Loven, at man kan sige det paa den Maade, at der allerede i den gældende Lov er givet Bestemmelser af en saadan Karakter, at det er muligt at hjælpe de Invalididentydere, der overgaar til Aldersrente, naar det sociale Udvalg finder, at dette er nødvendigt, og at der her altsaa for saa vidt er Tale om en ganske unødvendig Udgift. Men jeg maa paa mit Partis Vegne sige, at der er en ganske anden Reform paa dette Omraade, som i høj Grad tiltrænges: Indtægts- og Formuegrænsen for Aldersrentenydere bør efter vor Mening sættes op. Saaledes som Stillingen er nu, er de nuværende Grænser en Hemske for Sparsommelighed. Man kan ikke sige noget til, at de gamle, naar de naar op mod den Alder, hvor de kan oppebære Aldersrente, da kigger paa Satterne og ser, hvor meget det er tilladt at have paa Kistebunden. Her mener vi, at den nuværende Lov begaar Uretfærdigheder; vi mener, at Indtægts- og Formuegrænsen bør sættes op.

Jeg resumerer Partiets Stilling saaledes, at Forsorgsloven bør kritisk gennemgaaes, forinden Ændringer i den sociale Lovgivning kan tiltrædes, at der bør kræves Arbejde for Understøttelse, i hvert Tilfælde for Personer, der er under 35 Aar, jævnfør den Mangel paa Arbejdskraft, der i Øjeblikket findes paa Landet, at der bør gives Muligheder for at have større Indkomst og større Formue og alligevel kunne faa Aldersrente og Invalidident, at Staten bør overtage en meget større Del af de faste Takster, at den første Udligning, der bør finde Sted, naar en saadan er paa Tale, bør være den, at Staten overtager de faste Tilskud til Aldersrente, til Arbejdsløshedsunderstøttelse o. s. v., og at Udgifterne maa dækkes ved en ligelig Indkomstskat. Og jeg resumerer mine Bemærkninger angaaende Regeringsforslagene derhen, at disse Forslag er for os aldeles utilfredsstillende. Der maa ganske anderledes Ændringer til.

Forholdet i Landet, Stillingen i Kommunerne er en saadan, at en Forandring maa ske. Hertil hjælper ikke Ambulanceforslag, som blot udligner, ej heller Forslag